Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

3 Ocak 2014
Sayı: 187

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Yolsuzlukla mücadele ettiğini eddia eden hükümet “yolsuz” çıktı
Yolsuzluğu üreten bu düzenden kurtulmalıyız!

Birbiri ardına patlayan yolsuzluklar, çocuklarıyla birlikte başbakandan bakanlara, üst düzey bürokratlardan belediye başkanlarına kadar bir çok kamu görevlisinin ipliğini pazara çıkardı. Rüşveti alanlar, yiyenler ortada. Ama yolsuzluğu yapanlar, rüşveti verenler hala korunuyor. Esas sorumluların yani yolsuzluğu yapan, rüşveti veren, parayı dağıtan büyük patronların çok az adı geçiyor. Kazara gözaltına alınanlar da hemen tekrar özgür kalıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Ağaoğlu, Cengiz İnşaatın, Kalyoncu Holdingin, Türk Telekom, Kuveyt Türk, BİM gibi büyük şirketlerin sahipleri, ortakları veya yöneticileri ve adı yazılmayan diğerleri, kanunlara uygun veya değil, kâr hırsıyla, bakanlardan, üst düzey bürokratlara kadar herkesi paraya boğdular. Anlaşıldığı kadarıyla, yolsuzluk zinciri, tıpkı bugünkü devlet örgütlemesi gibi çalışıyordu. İşte paralel devlet, devlet içinde devlet denen bu örgütlenmedir.

Bu yolsuzluk düzenin sarsılmasına sağlayan hem Mısır, Libya ve Suriye'de yaşanalar hem Gezi mücadelesi hem de dünyayı sarsan ekonomik krizin dalgalarının ulaşması oldu.

Özellikle inşaatlar ve devlet siparişleriyle büyüyen Türk burjuvazisi, ülke dışındaki kazanç kapısını kaybedince Türkiye içinde kâr yarışına girdi. Aralarındaki rekabetin kızışması yolsuzluk çarkını büyüttüğü gibi patronların taleplerini karşılamak isteyen siyasi sistemin, kitlelere karşı acımasızca hareket etmesine de neden oldu. Taksim'e AVM inşasına karşı çıkışla başlayan isyanda ölenler, başbakanın kibrinin inadından öte, onu iten patronların kâr hırsının kurbanıdır.

Toplumun ihtiyaçlarının karşılanması değil, patronların kâr etmesine dayanan kapitalist düzende, ekonomik ve siyasi sistem, yolsuzluk olmadan işleyemiyor. Kâr yarışı, yolsuzluğu üretiyor. Devletler de buna uygun örgütlenmiştir. İran ile Türkiye arasındaki, petrol ve karşılığı olan altın ticareti, İran ve Türkiye devletlerinin ortak anlaşmaları ile yapıldı. Bu kanunsuz işin sorunsuz yürümesi için de bakanlardan bürokratlara, aracılık yapan çocuklara kadar herkes paraya boğuldu. Üstelik her şey kitabına da uyduruldu.

Görünen o ki çeşit çeşit yolsuzluklar yapılmış. Devletler arasında, patronlarla devlet görevlileri arasında, yetkililer kendi aralarında... Ancak hepsi emekçilerin sırtından yapıldı, yapılıyor.

Daha fazla kazanç için sağa sola dağıtılan milyarlar, madenlerde, fabrikalarda, inşaatlarda, tersanelerde işçilerin can tehlikesi altında, uzun saatler boyu, çok ağır şartlarda ve karşılığında sadece karın doyuran bir ücretle ürettikleri zenginliktir.

Zam ya da iş güvenliği istedi diye işçiyi işten çıkaran patronlar, sanki kendi malları imiş gibi onları var eden emekçilerden esirgedikleri milyarları, etrafa saçtılar. Hükümet yetkilileri, patronlardan vergi alıp sağlık ve eğitim sistemini ücretsiz hale getirmeye çalışacakları yerde, yeni hastane okul, kreş, bakımevi gibi sosyal yatırımlar yapacakları yerde, patronlardan rüşvet alıp onlara yeni pazarlar, devlet siparişleri verdiler. Bir yandan da işçi haklarını kısıtlarken, ceplerini doldurdular.

İşte bu düzen hep böyle işliyor. Şimdi her siyasi parti yönetimi, kendinin en temiz olduğunu ileri sürüp sandığı işaret edecek. Emekçilerin gerçek sorunlarını dile getirmeyen CHP gibi. Hiç biri yolsuzluk üzerine kurulu bu kapitalist düzenin kötülüklerinden, düzenin sahibi patronların yaptıklarından söz etmeyecek.. Aynı şeyleri tekrar yaşamamak için sadece hükümete ya da yolsuz siyasetçilere değil, düzene karşı çıkmalıyız. (02.01.2014)

Emekçinin Gündemi

Ölümcül iş kazaları değil, iş cinayetleri…

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi 2013 yılında (25 Aralık tarihine kadar) en az 1203 işçinin iş cinayetinde kurban gittiğini açıkladı. Meclis, raporun ayrıntılarına Ocak ayında açıklayacağını duyurdu. Sadece iş cinayetlerinde ölenlerin 59'nun çocuk işçiler ve 101'nin ise kadın işçiler olduğunu belirtti.

Meclis'in açıklamasında şu ifadeler de vardı: "Son günlerde devlet içindeki çatışma büyüdükçe ayakkabı kutularındaki milyonlar, yolsuzluklar, aşırmalar bir bir ortaya saçılıyor… yazılı, dijital basından takip edebildiğimiz kadarıyla, 2013 yılında en az 1.203 işçi yaşamını yitirdi. İnşaat, tarım, taşımacılık, ticaret, maden, metal, kimya ve tekstil sektörleri yangın yeri oldu…"

1200'den fazla iç cinayeti demek, ayda 100'den ve günde 3'ten fazla işçinin iş cinayetine kurban gitmesi demektir.

Bilindiği gibi son yıllarda ekonomik krizi fırsat bilen patronlar, taşeron sistemini yaygınlaştırdılar. Ve hükümetin "esnekleştirme" adı altında bu yönde kolaylaştırıcı yasalar çıkarmasını sağladılar.

Özelleştirmeler yoluyla çok ucuza satın aldıklarını iş yerlerinde özellikle de maden iş kolunda, artık işçinin sırtından daha, çok daha fazla para kazanmak için birkaç yüz liralık önlem veya güvenlik tedbirleri bile almak zahmetine katlanmadıkları gibi işçileri zor şartlar altında, hiçbir güvenlik önlemi almadan uzun saatler (bazen 12 saatten fazla) çalıştırıyorlar. Patronlar, zaten uymadıkları iş güvenliği kanunun da istedikleri gibi hükümete değiştirttiler. Ancak yenisine de uymuyorlar. Bunun sonu ise ölümcül iş kazalarının giderek artması oluyor.

Hükümet ve özellikle Çalışma ve Sosyal Güvenlik bakanı Çelik bu konuda

gerekenleri yapma yerine işçilere masal anlatıyor ve hatta utanmadan "iş kazları azalmaktadır" gibi açıklamalar da yapmaktan çekinmiyor. Sendikacılar ise dolgun maaşlarını ve ayrıcalıklarını korumakla meşguller.

İş güvenliği konusunda gerekenler yapılmadığı gibi çok kısıtlı olanaklara sahip olan ve sayıları çok az olan iş güvenliği uzmanları, ufak bir uyarıda bile bulunduğunda, hemen AKP hükümetinin gazabına uğruyor. Çünkü daha önce devletin memurlarının yaptığı iş yerlerinin iş güvenliği açısından denetlenmesi, yeni kanunla, parasını sözde denetledikleri patronun ödediği, özel şirketler tarafından yapılıyor. Denetimi beğenmeyen patron, istediğini yapıyor.

Örneğin iş güvenliği uzmanı Dr. Ahmet Tellioğlu, patronu meslek hastalıkları konusunda uyarıp madenlerde hayati önlemlerin alınmasını talep ettiği için işten çıkarıldı.

Evet, maalesef patronlardan insan gibi davranmalarını beklemek ölü gözünden yaş beklemek gibi bir şey… En iyisi biz işçiler iş güvenliği konusunda da sorunlarımıza sahip çıkalım. (01.01.2014)

Patronlara banka hortumlamanın yolu tekrar açıldı

BDDK (Banka Denetleme ve Düzenleme Kurulu) bankacıların kendi firmalarına kredi vermesi yasağını esnetti. Böylece banka patronlarının, banka batırmasının yolu "tekrar" açıldı. Dicle Elektrik Dağıtım, Kuveyt Türk bankasının yöneticilerinden Abdullah Tivnikli'nin "dolaylı" ortak olduğu Dicle Elektrik Yatırım'a satıldı. Dicle Elektrik Yatırım; Doğu Hattı, İş Kaya ve Kök Makine şirketlerinin ortaklığından oluşuyor. Abdullah Tivnikli'nin de Doğu Hattı ve Kök Makine'de hisseleri var. Yani "dolaylı" yollardan Tivnikli, Dicle Elektrik Yatırım'da %30 ortak.

Bankacılık kanunun 50. Maddesi şöyle: "Bankalar; Yönetim kurulu üyelerine, genel müdüre, genel müdür yardımcılarına ve kredi açmaya yetkili mensuplarına; bunların eş ve velâyet altındaki çocuklarına; tek başlarına ya da birlikte sermayesinin %25 veya fazlasına sahip oldukları ortaklıklara, her ne şekilde olursa olsun nakdi ve gayrinakdi kredi veremez."

Kanuna aykırı olmasına rağmen BDDK'nın onayını alan, Abdullah Tivnikli'nin de yöneticilerinden olduğu Kuveyt Türk bankası, Dicle Elektrik Dağıtım'a özelleştirme maliyeti için kredi sağlıyor. BDDK ve Kuveyt Türk, yasaya göre suç işlemiş durumda. Ancak hemen kılıf bulundu. BDDK, Abdullah Tivnikli'nin özelleştirmeden kârlı çıkacak firmaların "doğrudan" değil, "dolaylı" ortak olduğunu açıkladı. Üstelik ortaklık payı %30 olmasına rağmen. Yasaya göre bu oran %25'ten fazla olamaz.

Patronlar, banka batırıp tüm düzenlerini sarsma tehlikesi de olsa kâr peşinde. Tabii en sadık yardımcısı kapitalist devlet patronların yardımına koşuyor. Ekonominin durumu daha da kötüleştikçe devlet, patronları kurtarmak için "rüşvet" dağıtıyor. Bu olay sadece başlangıç. Devletin, burjuvaların işlerini yürüttüğü basit bir aygıt olduğu bir kez daha ortada.

2001 yılından önceki krizde bankaların benzer şekilde hortumlanması yoluyla 6 milyar dolar yok oldu. 26 banka battı. Hatta bunlar arasında Süleyman Demirel'in "yeğeni" Yahya Murat Demirel'in batırdığı Ege Bank da vardı.

Bu düzende patronlar ahlaksızca para kazanırken, emekçiler, çocuklarına sadece "üç kuruş" verebiliyor. Düzenin kokuşmuş sözcüleri şunu iyi bilsin ki ceplerine indirdikleri, emekçilerin ürettiği değerdir ve tek kuruşlarında hakları yok!

Yasalar, patronların kâr etmede karşılaştıkları problemleri çözmek için yapılıyor ve böylece avanta, vurgun ve yolsuzluk çarkı işliyor. O halde tek çözüm kapitalist üretim ilişkilerini değiştirmek. Bunun bir adımı, bankaların kitlelerin denetimine açılmasıdır. Böylece patronların tüm pislikleri ortaya çıkarılıp engellenebilir. Bunu da ancak bu ilişkiler ağının merkezinde bulunan işçi sınıfı yapabilir. (30.12.2013)

Asgari ücret zammı daha alınmadan eridi!

804 lira olan asgari ücret, ilk altı ayı için %5 artışla 846 liraya, ikinci altı ayda %6 artışla 891 liraya yükseltildi. 16 yaş sınırı kaldırıldı, 4 çocuk için vergi alınmaması, 3 çocuğa çekildi. Bakan %47 civarında olan asgari ücret ödeme oranının %32'ye inmesiyle, yani ücretli çalışan her 10 kişiden 3'ünün asgari ücret almasıyla övündü. Demek ki ücretin düşük olduğunu biliyor.

Hükümetin 2014 yılı enflasyon hedefi %5,3, zammın ise yılık artışta iki katı olduğu söylendi. Sanki enflasyon hedefi bugüne kadar hiç tutmuş gibi. Gerçeği bildiklerinden artık "simit" hesabı da yapılmıyor. Zaten zam, günlük 1.4 lira. Yani bir simit parası.

DİSK'in araştırmasına göre 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 1.121 lira ve son 35 yıldaki ekonomik büyüme aynen yansıtılsaydı asgari ücret 1.634 lira olması gerekirdi. TÜİK ise yoksulluk sınırına göre asgari ücretin 1.205 lira olması gerektiğini açıklamıştı.

Krize dönüşen ekonomik gelişmeler nedeniyle toplamda dolar ve avro %20'nin üzerinde arttı. Bankaların kredi faizlerini yükseltti. Vergi, resmi işlem ücreti, cezalar arttı. Bakan, doğal gaz zammına bahane anlatıyor. Akaryakıt 5 lirayı geçti. Temel gıda ürünleri çoktan arttı. Aylık 43 liralık artışla asgari ücretli nasıl geçinecek? Asgari ücret, asgari bir yaşam değil, hükümetin, patronlar için işçileri ucuza çalıştırma yoludur. (01.01.2014)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sözleşme süreci başladı

Çalışma Bakanlığı'ndan toplu sözleşme yapma yetkisi geldi. Eğer işveren, on beş gün içinde itiraz etmezse sözleşme süreci başlamış olacak. İşçilerin hazırladığı taslakta, beklentileri yüksek.

Son üç sözleşme düşük ücretle sonuçlanmıştı. Bugün temsilciler ve şube başkanları değişti. Sözleşmeyi yeni yönetim yapacak. En iyi sözleşme, sendikalaşma sürecinde yapılmış hatta sonraki sözleşmelere de yansımıştı.

Yeni şube başkanı "işçiler ne isterse biz onları yazdık, sahip çıkarlarsa biz de dik durup, alacağız" diyor. İşçiler de bu sözleşmenin kendilerine avantaj sağlayacağını düşünüyor.

Nedeni ise seçime denk gelmesi ve belediye başkanının, büyükşehir adayı olması. Giderayak bize bir iyilik yapar diye düşünen işçi sayası az değil. Aynı zamanda kendisi için de reklam olur, diyorlar. Ancak işçi arkadaşlar, başkanın 15 yıl boyunca hiç de işçiye hak verip reklam yapmadığını unutuyorlar. Başkan hak vermediği gibi işçileri kendi kişisel çıkar işlerinde kullandı.

Bir kısım işçi de taslaktan taviz vermektense sözleşmeyi yeni başkana bırakmaktan yana. Sözleşme süreci hareketli geçecek gibi görünüyor. Önemli olan işçilerin mücadele ederek haklarını kazanmasıdır. İşçilerin bu yönde yeteri kadar deneyimi vardır. (27.12.2013)

Gıda

Patron boş durmuyor, biz de durmayalım

1 Aralık itibariyle ikinci yıl zammı belli oldu. Enflasyon+%1 olan sözleşmeye göre, %8.32 zam aldık. Fakat gelin görün ki; aldığımız oran iyi gibi görünse de, fırlayan kur ile yine eksiye geçtik.

Bilindiği gibi, taşınma devam ediyor. Yeni yılın ilk haftasıyla beraber, karşıya taşınmaları için gidecek olanları sıkıştırıyorlar. Ev bulmak kolay değil, bir de servis güzergâhı dışında olmasın denilince, işçilere pek alternatif kalmıyor. Bu konuda esnemeyen patrona karşı, sendikacılarla konuşuyoruz. Onlar da koşulların bu olduğunu söylüyorlar.

Taşınan ambalaj bölümü çalışanları (33 kişi) işten ayrıldılar. Gitmeyeceklerini belirttikleri için bir zorlama olmadı. Ayrıca diğer bölümlerde çalışmaları da teklif edildi. Ama işçiler "en fazla 3-4 ay çalışırız, şimdiden başka iş bulalım" diyerek kabul etmediler. Yeni fabrikadan da 20 işçi, devamsızlık ve rapor alma nedeniyle işten çıkartıldılar. Patron, hem yeni fabrikasındaki hem de buradan oraya gidecekleri, disipline etmeye çalışıyor. Aslında disipline ihtiyacı olan kendisi olsa da, ne hikmetse hep bize veriliyor.

İş başı zamanını yarım saat erkene almak için, referandum yaptılar. Birden bire önümüze uzatılan listelere, "evet" veya "hayır" yazarak imzalamamızı istediler. Teknik bölümlerde çalışanların tamamı erkek olduğundan, "evet" işaretlerken, makine dairesi ve kozmetik bölümlerinde kadın ağırlıklı çalışan olduğundan, "hayır" çıktı. Referandum sayesinde anaerkil olduğumuzu öğrendik.

Yine yılbaşı geldi ve bizlerin eğitim ihtiyacı belirdi de patron, bize bir hafta izin – tabi yıllık izinden düşme şartıyla – verdi ve bir günlük eğitim programı yaptı. Daha öncesinde sendikaya, sendika eğitimi almak istediğimizi belirtmiştik fakat yönetim değiştiğinden, sendikacılar bunu ayarlayamadı.

Patronumuz boş durmuyor, devamlı bizleri rahatsız edecek şeyler buluyor. Bizler de, ona karşı eskisi gibi savunmasız veya kabullenmeci bir tavır almıyoruz. Kendimize göre tepkiler geliştiriyoruz. Fakat bu tepkiler, henüz örgütlü bir şekilde verilmediğinden, kısa dönemli oluyor.

Sendikayı zorlamayı öğrendik ama bunun sonucunda, onun da, bizim için yetersiz olduğunu gördük. Şimdilik, birbirine güvenen işçilerin ortak tepkilere göre şekillenen bir mücadele anlayışı edindik. Bu da sakıncalı; çünkü o işçileri işten attığında, patron, mücadelenin de önünü kesmiş olur. Acil ihtiyacımız; işçilerin, sendikadan bağımsız bir komitesinin olması. (Bir işçi)

Yılbaşında çalışmak bize, kazanmak patrona

Bugünlerde işimiz çok. Yılbaşı nedeniyle patronlar neşeli, kâr üstüne kâr ediyorlar ama biz daha çok çalışıyoruz.

Bu yıl siparişler azaldığı halde patronların kazancı düşmedi. Geçen sene 250 lira olan hindi, bu yıl 400 liraya satılıyor. Hindinin maliyeti ise 100 lira civarında, patronların cebine 300 lira tatlı kâr giriyor. Koşturan işçiye ise bir şey yok, aynı ücrete devam.

Müdürümüz, sabah patrona yalakalık yapıyor; "bu gece sabaha kadar dua ettim, sipariş artsın diye" diyor. Dua ile işçinin ücreti de artabilir mi?

Genç işçiler geliyor, onlara yakınlık gösterip bilmedikleri konuları anlatıyoruz. Şef izliyor ve konuşmamıza karşı çıkıyor. Sebebi namaz kılan ekibi arttırmak, işçiyi yanımdan uzaklaştırmak. Yeni gelenlere, benimle konuşmamasını tembihliyor. Sabah çay içmek için yanıma çağırdığım genç işçi, şefin tembihlediğini söyledi. Bu da yetmezmiş gibi gıda mühendisine de "kimseyle samimi olmasın" diye söylemiş.

Kimsenin arkadaş seçme özgürlüğüne karışamayacağını söyledik ama işçi, işten atılmaktan çekiniyor. Şef üretimden çok işçileri sindirmekle uğraşıyor. Namaz kılan işçelerden biri bir gün namaz kılmaya gitmese, neden gelmedin diye azarlıyor. Belli ki tarikatçı olan bu şef, din temelinde böldüğü için işçi için tehlikeli. Ama biz işçiler birlik olursak, hem şefin hem de ona arka çıkan patronların oyununu bozarız. Çünkü biz doğrusunu yapıyoruz. (Bir işçi)

<u>İletişim</u>

Yaptığımız iş nedeni ile çalışanların büyük çoğunluğu, ikili ekipler olarak yaz-kış sahada çalışıyorlar. Neredeyse hepsinde araç olsa da yaya çalışan ekipler de var. Çalıştığımız arazi ise İstanbul'un en engebeli bölgelerinden biri. Bu da en iyi şartlarda bile ayda bir trafik kazalarına neden oluyor.

Aralık ayının ortalarına doğru kar haberleri gelmeye başladı. Tüm televizyon, gazete ve radyolarda haberler yoğun kar yağışını anons edip durdu. Beklenen yoğun kar iki gün gecikmeli de olsa geldi ve İstanbul her zamanki gibi tıkanıp kaldı.

Durum böyle iken, sahada çalışan on yedi aracın da kar şartlarına hazırlığı yoktu. Zaten iş güvenliği namına olması gerekenler (baret, tırmanma kemeri, demir uçlu ayakkabı vs.) hiçbir araçta yokken, arabalarda kar lastiği ve zincir de bulunmuyordu. Hatta bazı araçlarda fren balataları bitmiş ve bazılarında da motor arızaları uzun süredir mevcuttu. Araçlar park yerinden bile zor çıkabiliyorlardı.

Tüm haberlere rağmen firma hiçbir önlem almamış yine de "elinizden geldiğince arızalara bakın, biz de ucuz bir lastikçi bulalım" deniyordu. Ekiplerden bir kısmı bunu reddetti, bir kısmı ise elinden geldiğince iş yapmaya çalıştı. Gelen ilk kaza haberi durumu anlatmaya yetti. Bulunan "uygun" bir serviste kar lastiği taktırılmaya başlandı. Lastik takılan araçlar hemen çalışmaya başladı.

Tüm bunlar olurken ekiplerin çoğu öğleye kadar santral binasında kaldı doğal olarak. Lastik sorunu hallolunca ekipler iş başı yaptı. Fakat öğle paydosunda "zaten iki saat geç başladınız, öğle arasında da çalışın" dendi. Sanki araçların durumundan bizler sorumluymuşuz gibi. Bu çalışmanın karşılığında mesai ücreti ise ödenmedi. Birkaç kişi duruma tepki gösterse de genel olarak çalışıldı.

Geçen yıllarda iş güvenliği sağlanmadığı için telefon direğine tırmandığı sırada, elektrik çarpan ve tırmanma kemeri olmadığı için düşerek ölen işçi arkadaşımıza rağmen, hala iş güvenliğimiz sağlanmıyor. Yaşanan olayda sorumlu şantiye şefi, ölen işçinin aracında tüm malzemelerin olduğunu, olayın işçinin tedbirsizliğinden kaynaklandığını söylese de şu anda çalışan hiçbir ekipte bu malzemelerin olmaması, bunun yalandan ibaret olduğunu kanıtlıyor.

Bütün bu yaşananlardan sonra, iş güvenliğini denetleme amacı ile gelen yetkililer öncelikle şantiye şefine gidip, bir süre çay içip sohbet ediyor. Bu sırada el altından tüm tedbirler alınarak iş güvenliğinden tam not alınıyor. (Bir işçi)

CHP iktidara koşuyor; kaplumbağa hızıyla!

Gelenek bozulmadı. Tıpkı Tayyip'in zamanında yaptığı gibi iktidara, önemli bir mevkiye hazırlanan her siyasetçe, askerler de dahil üst düzey yönetici gibi CHP genel başkanı da ABD'ye gidip boy gösterdi.

Orada, iktidarda etkili olan patron örgütlerine kendini, partisini, yapacaklarını anlattı. Onaylarını ve desteklerini istedi.

AKP hükümetinin, bir süredir ABD yönetiminin gözünden düştüğü sır değildi. Elbette çıkarlarının peşinde olan ABD yönetimi, gücüne ve etkisine dayanarak, yeni bir iktidar için gerekeni yapıyor.

ABD'nin yıllarca desteklediği hükümetle arası neden bozuldu? ABD'nin Ortadoğu'da, Libya, Mısır, Suriye'de, Irak'ta doğrudan ekonomik çıkarlarına, Filistin'de olduğu gibi siyasi çıkarlarına zarar veren işleri yüzünden. Türk burjuvazisi, devletin olanaklarıyla, buralarda ekonomik çıkar ilişkilerine girdi. Ne ABD ne de Avrupa burjuvazisi, paylarının kırpılmasına rıza gösteriyor.

Başbakan bazen, diktatörlerine, baskıya karşı isyan eden, mücadele eden halkların sözcüsü gibi konuşuyordu. Oysa bu diktatörler, rejimler, ABD'nin desteklediği iş yaptığı rejimlerdi.

Kılıçdaroğlu, ABD yönetimine ne vaat etti? Tüm bu siyasetlerin değişeceğini mi? Türk burjuvazisinin bu bölgelerdeki çıkar ilişkilerinde, ABD'nin sınırlarını tanıyacağını mı? Halkları desteklemeyip baskıcı rejimlerle işbirliği yapacağını mı?

ABD burjuvazisinin çıkarına olan, emekçilerin çıkarına olmadığı gibi artık Türk burjuvazisinin çıkarına da olmuyor çoğu zaman. İran ambargosu bunun en somut örneğidir. O halde nasıl olacak?

Sözde iktidara yürüyen CHP, nasıl daha demokratik olacak?

Bu çözümsüzlüğü onlar da bildikleri için iktidara yürümek için fazla acele etmiyorlar. Ne erken seçimden ne de hükümetin istifasından söz edildi. Aslında iktidara gelmeyi değil, hükümetin düşüşünü bekliyorlar. Son günlerde biraz gövde gösterisi yapmaya cesaret bulan CHP böylece kitlelere ve burjuvaziye, tek siyasi temsilci olarak kaldıklarını söyleyip yapacaklarının veya yapmayacaklarının sorumluluğunu geçmişe yıkacaklar.

CHP yönetimi, bu kriz döneminde iyi bir burjuva partisi olduğunu gösteriyor. Kapitalist düzeni, yozluk içindeki bu düzenin esas sahipleri olan patronları hiç dile getirmeyip sadece siyasileri suçluyorlar. Böylece burjuvaziye ne kadar sorumlu bir parti olduklarını gösteriyorlar.

Rüşveti veren, kâr için ölümüne işçi çalıştıran, borsada, dövizde vurgun yapan, kredi dağıtıp faizle oynayan, çıkar için savaşı destekleyen büyük sermaye değil mi? Her şeyin sorumlusu onlar. AKP rejimi, büyük sermayenin çıkarlarını takip etti, bazen de öncülük etti. Bunu söylemeyen, patronlara da bunu gizleyeceğini gösteren, onlarla çatışmayacağını anlatan CHP, emekçilere ne verebilir?

CHP emekçiler için değil, burjuvaziye hizmet için hazırlanıyor. Geçmişte benzeri kriz dönemlerinde yaptığı gibi. Burjuvaziye hizmet için en sağ partilerle, Çiller'in DYP'si ile koalisyon kurmaktan çekinmedi. Askeri darbe döneminde kapatılmasına rağmen generallerin meclisinin uslu çocuğu oldu, Kürt halkına karşı yürütülen savaşın da her zaman destekçisiydi. Hatta Tayyip'e başbakanlığın yolunu açan, ona milletvekili seçilme hakkını tanıyan yasa değişikliğine onay veren de CHP idi.

Emekçiler, artık burjuvazinin çıkarlarının hizmetindeki partilerden ümit bağlamayı bırakmalı.
(01.01.2014)

Ukrayna

Bilek güreşi ve restleşme

17 Aralık günü, Ukrayna devlet başkanı iflas eşiğine gelmiş bulunan Ukrayna'ya, Rusya'nın ticari, sanayi ve mali açıdan önerilerini görüşmek üzere Moskova'ya gidecekti. Bunu fırsat bilen muhalefet, hemen seferber olup Başkan İanukoviç'in "ülkeyi Rusya'ya satacağı" yaygarasını koparmaya başladı ve Avrupa Birliği'nin Ukrayna'ya kucak açtığını söyledi…

Batılı ve ABD'li yöneticiler ve de muhalefet liderleri, Ukrayna hükümetinin Avrupa Birliği'nin üyelik önerilerini ret ettiği hikayesini anlatıp Moskova'nın manevralarından söz etseler de, İanukoviç bu seyahatin esas nedeninin "ekonomik" sorunlarla sınırlı olduğunu söylüyor.

İflas eşiğindeki Ukrayna'nın yıllık 10 milyara ihtiyacı varken, Avrupa Birliği sadece 600 milyon avroluk kredi önerisinde bulunuyor. Üstelik Avrupa Birliği'nin ileri sürdüğü şartlar o kadar çok ağır ki, ülke ekonomisi ve kitleler için büyük bir tahribatla sonuçlanacak: Örneğin Figaro gazetesinin sitesinde yazılanlara göre bu şartlar "Doğu Almanya'nın, Polonya'nın ve Çek Cumhuriyeti'nin" Berlin duvarının kalkmasından sonra maruz kaldığı şartlara benziyor.

Ukrayna muhalefeti kitlelere, Ukrayna, Avrupa Birliği'ne katılırsa, her şeyin güllük gülistanlık olacağı hikayesini anlatıp buna ikna etmeye çalışıyor. Aslından gerçekler tamamen farklı. Örneğin Parisien gazetesi internet sayfalarında bir uzmanı şunları yazıyor: "Gerçekçi olalım, kimse Ukrayna'yı Avrupa Birliği'ne üye olarak istemiyor" ve Ukrayna'yı Avrupa Birliği'ne katmanın, üye olarak Avrupa Birliği'ne almak anlamına gelmediğini anlatıyor. Örneğin Türkiye buna benzer bir anlaşmayı, 1963 yılında imzalamasına rağmen, yarım yüz yıldan beri hala Avrupa kapılarında bekliyor!

İanukoviç, Avrupa Birliği başkenti Brüksel ile sadece görüşmeleri dondurduğunu hatırlatıp esas amacının yine Avrupa Birliği'ne katılmak olduğunu ve de Moskova ile yapılan görüşmelerde konumunu güçlendirmek için bu manevra yaptığını söylüyor. Moskova ise Ukrayna'ya yardım yapıp onu Kremlin'in oluşturduğu Beyaz Rusya, Kazakistan ve yakında katılacak olan Ermenistan ile oluşan ortak pazara katmak istiyor. Ayrıca Moskova, bu durumu değerlendirip Ukrayna'da ekonomik bağlar kurmuş olan Rus şirketlerinin sayısını ve gücünü de artmayı hedefliyor.

Avrupa Birliği açıkça, Ukrayna'yı çiğ çiğ yutmak istediğini ortaya koyuyor ve diğer yandan Rusya da büyük pay koparma peşinde olduğunu gizlemediği bir ortamda ve de muhalefetin bunu alet olarak kullandığı mevcut durumda İanukoviç, durumu idare etmeye çalışıyor. Aslından elinden fazla bir şey de gelmiyor.

Artık Kiev eskisi gibi, ülkeden geçen ve Avrupa'ya doğal gaz taşıyan boru hatlarını kapatma tehdidini kullanma olanağına sahip değil. Çünkü Rusya, Ukrayna'dan geçmeyen yeni boru hatları döşedi. Bu nedenle de Kiev, hem diplomatik bir şantaj aletinden mahrum hem de Avrupa Birliği ve enerji tröstleri için eski önemini yitirdi.

İanukoviç'in halk arasındaki konumu da eskiye göre daha iyi değil. Önce kitlenin işgal ettiği Maidan meydanını polis güçlerini kullanıp boşaltmak istedi ve sonra da muhalefet ile görüşmeler başlattı ama başarısız oldu. Ardından polis güçlerinin aşırı şiddet kullanmasının suçunu, başkent belediye başkanının üzerine yıkıp onu görevden aldı. Şimdi İanukoviç'in partisi "yüzde 90" oranında bir değişiklik yapılarak yeni bir hükümet kurulmasını istiyor…

Artık Ukrayna'da durum patlama aşamasına geldiği için ABD ve Batı Avrupa yöneticilerinin çoğu tavır değişikliğine gidiyor. Bu yöneticiler, başlangıçta Ukrayna muhalefetini haftalarca kışkırttılar ve Ukrayna'nın Rusya ile olan ilişkilerini koparması için cesaretlendirdiler. Şimdi ise hem İanukeviç'in hem muhalefetin hem Batılı güçlerin hem de Rusya'nın kabul edebileceği bir uzlaşmadan söz ediyorlar. Tabii ki herkes kitleler namına konuşmaya devam ediyor. Ama eskiden de olduğu gibi kitlelere ne istedikleri bile sorulmuyor!

LO (13.12.2013)

Güney Afrika

Nelson Mandela; Apartheid'e (ırk ayırımcı rejim) karşı mücadeleden beyaz burjuvazi ile anlaşmaya

Çok sayıda devlet başkanını bir araya getiren Nelson Mandela'nın cenaze töreni, burjuva yöneticilerinin çok sevdiği kendini beğenmişlik ve riyâkarlık sergilemelerine fırsat oldu.

1918'de Xhosa kabile aristokrasisinin önemli bir ailesinde doğan Nelson Mandela, avukat olmasını sağlayan üniversite eğitimi alabilen küçük bir siyahi seçkin topluluğun parçasıydı...

Siyahiler ve beyazlar (nüfusun %20'sinden az) arasında uçurum yaratan apartheid rejimi, Ulusal Parti tarafından yönetildi. Çok zengin maden sahibi de olsa, basit bir çalışan ya da vasıflı işçi de olsa, rejim, bütün beyazlar arasında çıkar ortaklığı olduğuna inandırıyordu.

Aynı şekilde, Madela'nın 1944'de üye olduğu ANC (Afrika Ulusal Kongresi), toplumu yönetecek yeni bir burjuva düzen kurmak isteseler de, tarım işçisi, madenci veya hizmetçi de olsalar, bütün siyahilerin çıkarlarının aynı olduğunun fikrini savunuyordu. ANC'deki arkadaşları Walter Sisulu ve Oliver Tambo gibi Madela da, komünizmden uzaktı ve Güney Afrika işçi sınıfının kendi politikasıyla harekete geçmesini istemiyordu. Mandela özgeçmişinde anlattığı gibi: "Komünist Parti'nin mitinglerini bile böldüm. Kürsüye koştum, flamaları söktüm ve mikrofonu elime aldım."

1948 yılında resmileşen apartheid rejimi korkuçtu. Devlet, halkı dört kategoriye göre ayırıyordu: Beyazlar, Hintliler, Renkliler ve Siyahlar. Daha kalabalık olmalarına rağmen siyahların neredeyse hiç hakkı yoktu. Ülkenin sınırlı bölgelerinde yaşıyor ve "beyaz" bölgelere sadece gündüz çalışmak için gidebiliyorlardı. Akşamları ise, "township" diye adlandırılan gecekondu mahallelerine dönmek zorundalardı. Ülke içinde dolaşmak için bir iç pasaporta ihtiyaçları vardı ve seçme hakkı ellerinden alınıştı. Bu devlet ırkçılığının insaniyetsizliği "ahlâksız" yasayla görülüyordu, farklı kategori üyelerinin arasında cinsel ilişki ve evlilik yasaktı.

Maden ve sanayi üretiminin gelişimiyle büyüyen işçi sınıfı, beyaz burjuva azınlığın diktatörlüğünü kabul etmiyordu. 1950'li senelerde, apartheidin bazı düzenlemelerine ya da tamamına karşı birçok grev ve eylem gerçekleşti. Mandela, işçi kitlesine güvenmiyordu. "ANC'nin sadece kendi düzenlediği kampanyalara katılması gerektiğini düşünüyordum" sözlerini yazdı ve çok kez ANC yöneticileri, kontrol edemedikleri grevleri sabote etti. Ancak, Komünist Parti'nin stalinist yöneticileri ve bazı sendikalar ANC'nin egemenliğini kabul ettiğinde siyahi işçiler üzerindeki etkileri arttı. Milliyetçi bir politika seçerek, apartheid'e karşı kitlelerin savaşının başına, işçi sınıfının geçmesi ihtimaline sırtlarını çevirdiler.

ANC, beyaz rejimin iktidar paylaşımını görüşmesi için yalvardı. Ama tam tersine devlet baskı rejimini sertleştirdi ve polisin 69 kişiyi öldürüp yüzlerce kişiyi yaraladığı 1960 Sharpeville eyleminde olduğu gibi bütün eylemleri bastırdı. ANC yasa dışı örgüt ilan edildi. Onyedi ay saklandıktan sonra, 1962'de Mandela tutuklanıp Rivonia davasında, biri beyaz beş başka militanla müebbete çarptırıldı.

Kıtanın en önemlisi olan Güney Afrika işçi sınıfı, büyük grev mücadelelerine 1970'li yıllarda tekrar başladı. Yanına, 1976'da Soweto gecekondusunda ayaklanan öğrenci gençliği de sürükledi. Polis onlarca insan öldürerek yine eylemleri bastırdı ama katliamlar, hareketi durduramadı. 1970'li yılların sonları ve 1980'li yıllar, hem patron sömürüsüne hem de politik baskıya karşı başlatılan birçok grev gördü. Geri adım atmaya başlayan patronlar, baskılar sonucunda, siyahi sendikaları tanımak ve görüşmek zorunda kaldı. Gecekondular, beyaz yetkililer için yönetilemez hale geldi ve bu da yetmiyormuş gibi beyaz gençlik, siyahi işçilere karşı yapılan baskılara katılmak istemiyordu.

Devletin artık gittikçe kontrolünden çıkan ve kapitalist egemenlik için tehlikeli bir hal almaya başlayan bu durum, çokuluslu madencilik şirketlerini ve Amerikan emperyalizmini 1985 yılında Mandela'nın cezaevi hücresinden sürekli illettiği taleplerine olumlu cevap gelmesi için harekete geçirdi. Önceleri bu görüşmeler tam bir gizlilik içerisinde gerçekleşti ve ne hükümet ne de ANC'ye bağlı siyasi işçiler, ki bu görüşmeler büyük bedel ödeyerek gerçekleştirdikleri mücadeleden kaynaklanıyordu, kesinlikle haberdar edilmedi. Mandela, siyahi kitlelerin sırtına basarak beyaz burjuvazinin yeni siyasetini temsil eden Başkan F. De Klerk ile tavizler vererek uzlaştı. 1990'da Mandela serbest bırakıldı.

Siyahi halkın seçilme hakkını kazanabilmesi için 4 yıl daha süren grev ve isyanlar gerekti. 1994'te Mandela'yı iktidara taşıyan yeni rejim, burjuvaziye tüm güvenceleri verdi: Seçim sonuçlarına bakılmadan, önceden alınmış kararları göre iktidar sandalyeleri bir yandan ANC ve ortakları Komünist Parti ve sendika yöneticileri ve diğer yandan ise Ulusal Parti Başkanı De Klerk ve ortakları İnkhata siyahileri arasında paylaşıldı.

Mandela, bir sürü numara çevirerek, çoğunluğu oluşturan siyasi kitlelerin aparthheid partisi olan Ulusal Parti'yi kabullenmesini sağladı... Mandela, verdiği hiizmetlerin karşılığı olarak, büyük güçlerin desteğini aldı ve böylece de De Klerk ile Nobel Barış ödülünü kazandı. En nihayet Ulusal Parti ANC'ye katılıp siyahi burjuvazi ile birleşerek hakim sınıfı oluşturdular....

Bugün, apartheid rejiminin resmen son bulmasından 20 yıl sonra siyahi halkın çok küçük bir azınlığı büyük servetler edinip burjuva sınıfına katıldı. Bu yeni büyük burjuvaların çoğunluğu, ANC saflarından geliyor... Apartheide karşı esas mücadeleyi veren ve esas bedeli ödeyen yoksul siyahi kitleler ise eskisi gibi yoksulluk içerisinde. Şimdi ise onlara karşı uygulanan baskı, siyahi polis tarafından yapılıyor. Artık kemer sıkma siyasetinin gerekli ve kaçınılmaz olduğunu siyahi bakanlar anlatıyor. Siyahi kitleler, eskisi gibi insanlık dışı çalışma, yaşam ve barınma şartlarında yaşamaya mahkum...

Mandela'nın ulusalcı siyaseti, Komünist Parti ve sendika bürokrasisi desteğiyle gerçekleşti ve bu siyaset, işçi sınıfına yaramadığı gibi yine kapitalistler tarafından sömürülüyor. Güney Afrika'da geleceği temsil eden tek mücadele hem beyaz hem siyahi sömürücülere karşı olan mücadeledir. LO (13.12. 2013)

AKP- Tarikat çatışması, siyasi kriz ve işçi sınıfının çıkarları

16 aralıkta, medyanın yoğun bir şekilde aktardığı Gülen tarikatına bağlı milletvekili, eski futbolcu Hakan Şükür'ün AKP'den istifa edip hükümeti eleştirmesinin hemen ertesi gün, 17 aralık operasyonları gündeme adeta balyoz gibi damgasını vurup Erdoğan ile Fethullah Gülen çevreleri arasında, aylardan beri süren iç savaşı iyice gün yüzüne çıkardı.

İki haftadan beri Türkiye'nin temel gündemi 17 aralık günü üç bakan oğlunun, Halk Bankası genel müdürünün, iş adamı Ali Ağaoğlu'nun, Azeri kökenli İranlı iş adamı Sarraf'ın da aralarında bulunan 16 kişinin gözaltına alınıp bazılarının tutuklanması ile gelişen çekişmedir. AKP hükümetine büyük bir leke vuran yolsuzluk ve rüşvetlerin açıkça herkesin önüne serilmesiyle Erdoğan hükümetinin gerçek yüzü açıkça ortaya çıkıyor. (Özellikle Halk Bankası Müdürünün evindeki ayakkabı kutusunda bulunan 2.5 milyonluk avro).

2001 krizi ve AKP'nin iktidar oluşu

2001'de Uluslar arası büyük sermayenin Türkiye'den 10 milyardan fazla doları aniden çekmesi sonucu oluşan mali kriz, Ecevit'in koalisyon hükümetini çökertti ve hızlı bir şekilde büyük sermaye çevrelerinin, oluşumuna perde arkasından katkıda bulunduğu, neredeyse ikinci bir ANAP'ı andıran AKP kuruldu. AKP'ye damgasını vuran Erdoğan da, tıpkı Özal gibi Erbakan'ın Saadet Partisi kökenlidir.

AKP'nin temel güçlerini oluşturan siyasi çevreler, Erdoğan'ın temsil ettiği Milli Görüş, Gülen'in temsil ettiği tarikat ve eski klasik siyasi sağ parti çevreleriydi. Tabi ki küçük bir seviyede olsa da bazı sosyal demokrat çevreler de iktidar nimetlerinden yararlanmak amacıyla katılmıştı.

Türkiye'deki büyük sermaye ve de dünya büyük sermayesi, tüm dünyayı sarsan ekonomik kriz ortamında, Türkiye'de istikrarlı bir hükümet istiyordu. Türkiye'nin bir Afganistan, bir Pakistan gibi olmasını kesinlikle istemiyordu ve istemiyor da.

Çünkü Türkiye, coğrafi konumu nedeniyle hem askeri hem siyasi ve hem de özellikle ekonomik yönden dünyaya hakim büyük sermaye için kendi haline, yani sadece Türk burjuvazisinin ellerine terk edilemeyecek kadar çok önemli. Örneğin Avrupa sanayisinin çarkını döndüren petrol ve gazın yüzde 70 civarındaki bölümü bu bölgeden gidiyor ve önemli bir bölümü de direk Türkiye üzerinde geçiyor. Türkiye'de oluşabilecek bir kaos sonucu bu enerjinin artık Avrupa'ya gidemeyeceğini bir düşünün!

İşte yukarıda açıklanan nedenle sermaye çevreleri ve hizmetindeki medyada, enine boyuna artık Türkiye'nin koalisyon hükümetlerine, yolsuzluk bataklıklarına batmış ve rüşvetin kol gezdiği hükümetlere değil, doğru dürüst iş yapan tek bir partiye dayanan bir iktidara acilen ihtiyacı olduğu çok yoğun bir şekilde anlatıldı. Ardından, böyle bir partinin AK Parti, yani kirli olmayan Müslüman olan liderleri dolayısıyla "doğru, dürüst olan", "hak yemeyen, özellikle yetim hakkı yemeyen", amaçlarının ceplerini doldurmak olmayan "halka, millete hizmet vermek aşkıyla tutuşan" bir parti olduğu masalları anlatıldı.

Şu bir gerçek ki AKP'nin 11 yıllık iktidar döneminde, dünyada hüküm süren ekonomik krize rağmen Türkiye ekonomisi büyümeye devam etti ve hem yerli hem yabancı sermaye çevreleri çok büyük paralar kazandı, çok büyük vurgunlar yaptı. Bu ekonomik büyüme her ne kadar da aynı oranda emekçilere ve yoksullara yansımamış olsa da, kitleler en azından komşu Yunanistan veya İspanya, Portekiz gibi ülkelerde yaşananlarla kıyasla daha fazla hak kaybına uğramadı.

7 Şubat 2012 MİT Müsteşarı'nın savcı tarafından ifade vermeye çağrılmasıyla başlayan kriz

AKP hükümetin üyeleri, özellikle de Milli Görüş ve Gülen tarikatı, onlara verilen görev ekseninde büyük sermaye için canla başla çalışıp sadece büyük ekonomik kazançlar ve vurgunların gerçekleştirmeye katkıda bulunmakla sınırlı kalmadılar. Aynı zamanda, hem yerli hem de ABD ve Avrupa Birliği büyük

sermayesinin kambur olarak gördükleri ordu ve devlet kurumlarındaki Kemalist güçlerin temizlenmesi görevini de başarıyla gerçekleştirdiler.

2008-2011 yıllarında, özellikle tarikatın büyük katkısıyla, polis operasyonlarıyla, toplu davalar ve çeşitli anayasal düzenlemelerle "askeri vesayet" diye adlandırılan Kemalist güçler üç yüze yakın general ve yüksek rütbeli asker ve bazı önde gelen sivil Kemalistin tutuklanarak ceza evine atılmasıyla, Kemalist akımın belini kırdılar.

Ancak son yıllarda Erdoğan çevresi ile tarikat çevresi arasında, pastayı paylaşma konusunda ayrılıklar ortaya çıkmaya başladı. İkisinin de ortak düşmanı olan Kemalist tehlikenin devre dışı bırakıldığı bir ortamda, artık onlar da hiç çekinmeden ve korkmadan çıkar kavgasına girişebilirlerdi!

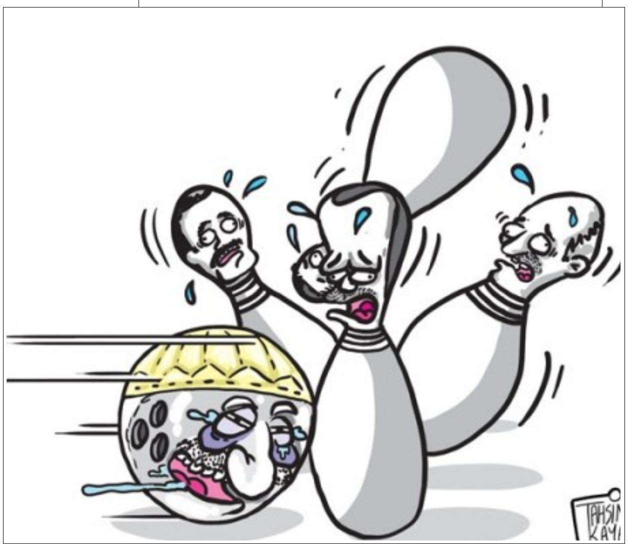
Tabii ki bizler Erdoğan tayfası ile Gülen tayfası arasında, perde arkasında yapılan paylaşım kavgalarını bilmiyoruz. Ancak su yüzüne çıkanlardan görebildiğimiz kadar bu kavga ortaya 7 Şubat 2012'de Erdoğan'ın en güvendiği adamlarından biri olan MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın özel yetkili bir savcı tarafından İstanbul'a ifade vermeye çağrılmasıyla başladı.

Erdoğan hemen karşı saldırıya geçip hem savcıyı görevden aldı ve esas hedefin kendisi olduğunu duyurarak polis güçleri ile savcılar arasında Gülen tarikatına yakınlığı ile bilinen bazı kişilere karşı önlemler alındı ve bu amaçla da belirli yasa değişiklikleri yapıldı.

17 aralık krizi ve sonrası

Şimdi geriye bakıp o tarihten sonra bu iki çıkar çevresi arasındaki savaşın bir ateşkes ile bitmediğini ve hatta daha da büyüyerek Erdoğan'ın karşı saldırıya geçerek, tarikat üyelerinin kazanç kapısı olan dershanelerini kapatma girişiminde bulunmasıyla savaşın "meydan savaşına" dönüştüğünü görüyoruz.

Bakan çocuklarının gözaltına alınıp tutuklanıp ceza evine atılması, yolsuzlukların herkesin önüne serilmesi ve

ardından bazı önemli bakanların istifa etmek zorunda kalıp yeni bakanlarla yeni bir hükümetin oluşturulması, polis teşkilatındaki, savcı ve yargıç kurumlarındaki görevden alınmalar gibi saldırılar devam ediyor.

Erdoğan çevresini direk hedef alan, çünkü onun oğlunun da tutuklanması söz konusuydu, ikinci bir tutuklama operasyonu son anda önlenmiş olsa da, kriz daha da büyüdü ve şu anda devam ediyor.

Erdoğan, başa gelmesinde büyük katkısı olan ABD'yi artık dinlemediği gibi çevresindeki bazı iş adamlarının ve siyasetçilerin de katkısıyla kendisini dev aynasında görmeye başladı: "Yeni Osmancılık hayalleriyle" herhalde kendini süper gücün temsilcisi olarak "padişah" sanıp hem kendinden olmayan herkese zalim gibi davranmaya ve hem de ABD emperyalizmine kafa tutmaya başladı.

Örneğin ABD'nin İran'a karşı uyguladığı ekonomik ambargoyu delmeye çalıştı; Suriye'de ABD'nin karşı çıkmasına rağmen el Kaide çevrelerini silah yardımı dahil her yönüyle destekledi; Irak'ta petrol çıkarları elde etmek için kimseyi takmayan bir siyaset izliyor.

ABD'nin buna tepkisi sadece Obama'nın beyzbol sopası göstermesiyle sınırlı kalmadı. Önceleri el altından sonra da açıkça hem Gülen tarikatını destekledi hem de yolsuzlukların ve rüşvet olaylarının ortaya açıkça çıkarılmasıyla yıpratılan AKP'nin yerini almak amacıyla CHP'yi desteklemeye başladı.

ABD büyükelçisi Kılıçdaroğlu ile görüştü ve ardından Sarıgül yeniden CHP'ye alınıp İstanbul büyükşehir belediye adayı yapıldı. Ek olarak da Kılıçdaroğlu resmen ABD ziyaretinde bulundu.

Bundan sonra süreç daha da hızlanabilinir. Hatta Mart seçimlerinden önce bile Erdoğan'a yol görünebilinir! Yaşayıp göreceğiz. Ama biz emekçiler olarak kokuşmuş AKP ve zalim Erdoğan gitsin ve yerine "halktan yana, dürüst" CHP gelsin tuzağına düşmemeliyiz.

Emekçiler olarak "kurtarıcı bekleme" tuzağına düşmeden kendi sorunlarımıza sahip çıkarak, krizin bedelini sorumlusu olan patronlara ve hükümetlerine ödetmeliyiz. Yoksa yakında, kıdem tazminatı dahil bir sürü haklarımız elden gider! (02.01.2013)

Güncel... Güncel... Güncel...

2014 yılı, işçi sınıfını için yeni bir düzen mücadelesinde başarılı bir yıl olsun!

Türkiye dahil bütün dünya ülkelerinde ekonomik kriz her geçen yıl daha da kötüye gidiyor. Kapitalist sömürü düzenine hizmet veren medya kuruluşları ve kurumlar emekçileri uyutmak, dikkatini iğreti gündemler yaratarak başka taraflara çekmek için tüm olanaklarını ve sınıf birikimlerini kullanıyor. Böl ve yönet yöntemleriyle emekçileri mezhep, ulus, meslek temellerinde, kadın erkek, genç yaşlı, kadrolu taşeron temellerinde bölmek için ellerinden gelen her şeyi yapıp sonuçta kendi kapitalist düzenlerinin doğasında olan krizin bedelini biz emekçilere ödetiyorlar.

Artık buna dur demenin zamanı geldi ve geçmek üzere. Türkiye'de ve dünyanın tüm diğer ülkelerinde, üretim ve toplum için gerekli olan istisnasız bütün mal ve hizmetler, emekçiler tarafından üretiliyor. Emekçiler durduğunda, greve gittiğinde ne görüyoruz: Her şey duruyor, hayat duruyor. Mutlaka gerekli olduklarını iddia eden para babaları durunca ne duruyor? Hiçbir şey durmuyor, çünkü onlar, emekçilerin sırtından servet edinen asalaklar sınıfı. Ama hem mali iktidar ve hem de devlet iktidarı onların ellerinde, onların hakimiyetinde olduğu için insanlık bolluk içinde açlık ve yoksulluk çekiyor. Bu ne kader ne de alın yazısıdır ve olamaz!

İnsanca bir düzende yaşamak için gerekli şartlar, yani sanayi üretimi, tarım, bilim ve teknoloji, bütün kamu hizmetleri ve bunları geliştirme olanakları mevcuttur. Örneğin Birleşmiş Milletler, tarım sektöründe yıllarca çalışmış bir tarım uzmanı dünya tarımının bugünkü haliyle bile 12 milyar insanı besleyebilecek kapasitede olduğunu anlatıyor. Buna rağmen, dünyada yaşayan 7 milyar insanın bir milyarı açlıktan ölüyor ve bu kapitalist düzene son vermezsek ölmeye devam edecek.

O halde çözüm nedir? Çözüm kesinlikle bir kurtarıcı veya hırsızlıkları, yolsuzlukları ayyuka çıkmış AKP yerine CHP veya o tipte bir partinin iktidara gelip bizi kurtarmasını beklemede değil. Her şeyi üreten biz işçi sınıfı, emekçiler, bütün engelleri aşarak temel çıkarlarımız etrafında birleşerek hem biz emekçilerin hem de bütün insanlığın ihtiyaçlarını gidermeyi amaçlayan bir düzen kurabilme gücüne sahibiz. Kapitalist düzenden bir çare beklemek boşuna.

Kapitalist düzen, 1914'ten önce ekonomiyi tıkadı ve çözüm olarak Birinci Dünya Savaşı'nı çıkardı. 1939'dan önce yine ekonomiyi tıkadı ve çözüm olarak insanlığa İkinci Dünya Savaşı'nı yaşattı. Şimdi ekonomiyi yine tıkadı. Eğer kapitalizmin tıkanan ekonomiyi kazasız belasız düze çıkaracağını beklersek, başımıza neler gelebileceğini öngörmek için dünyanın farklı yerlerinde yaşanan vahşetleri göz önünde bulundurmak yeterli.

Evet, her şeye rağmen moralimizi bozmadan üretimden gelen gücümüzü kullanarak bu doğrultuda adım adım ilerlemeliyiz. İlk aşamada can alıcı önlemlerden başlamalıyız: Mevcut işler tüm emekçiler arasında, hiçbir ücret kaybı olmadan paylaşılmalı ve işsizlik diye bir şey kalmamalı. Herkese insanca yaşayabilecek bir gelir verilmeli. Eğitim, sağlık, ulaşım, belediye hizmetleri ve bütün toplum hizmetleri bir vurguncu azınlığın cepini doldurmak için değil, kitlelerin temel ihtiyaçlarını karşılamak için yeniden düzenlenmeli. Böyle bir şey hayal mi? Esas hayal bu kapitalist düzenden çare beklemektir!

Evet, tek çare emekçilerin mücadelesinde: İşçi sınıfının tarihi, 1871 Paris Komünü ve 1917 Rus devrimi bu açıdan önemli bir miras ve birikim. Evet, bizler bunları temel alarak daha iyisini yapabiliriz ve yapmalıyız! Dileğimiz, 2014 yılının bu yolda önemli bir adım teşkil etmesidir.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.